

B!

Innst. O. II.

(1955)

Innstilling fra protokollkomiteen om diverse konstitusjonelle antegnelser med svar m. v. fra Riksrevisjonen. (Del III — 1954.)

Til Odelstinget.

1. Forsynings- og Gjenreisningsdepartementet, fra 1. juli 1950 under Kommunal- og Arbeidsdepartementet, 1948—49, 1949—50 og 1950—51.

Riksrevisjonens antegnelser med forslag til desisjon er datert 8. oktober 1954.

I innledningen til antegnelse bemerker Riksrevisjonen vedrørende Statens forsyningskjøp i utlandet bl. a. at «den bebudede Stortingsmelding om forholdet ennå ikke foreligger» og viser i den anledning til St. meld. nr. 2 for 1951 hvor det, side 10, uttales: «Det er forutsetningen at det senere — når kontorets arbeid er avsluttet — vil bli gitt en utførlig innberetning om statens innkjøpsvirksomhet.»

For Statens forsyningskjøp i utlandet er sluttoppgjør foretatt i terminen 1951—52 og komitéen finner grunn til å bemerke at hensikten med den bebudede stortingsmelding vanskelig vil kunne nås helt ut hvis meldingen avgis først flere år etter virksomhetens opphør.

Forsåvidt angår regnskapene for Finmarkskontoret bemerker Riksrevisjonen at «for den egentlige bygge- og gjenreisningsvirksomhet savner en fremdeles revisjonsinnberetninger for terminen 1946—47 og senere terminer.»

Komitéen bemerker i den anledning at Riksrevisjonen også i sine meldinger for de tre foregående år har gitt uttrykk for det samme «savn». Komitéen viser for øvrig til de utførlige bemerkninger til dette spørsmål i Innst. O. nr. 6 — 1954, hvori også er inn tatt de forklaringer som Finmarkskontoret har oppgitt for forsinkelsene. Komitéen tilføyer dog at disse forklarings egenvekt vil være avtagende for hvert år forsinkelsene vedvarer.

Riksrevisjonen konkluderer sine antegnelser til Finmarkskontoret slik:

«I påvente av totalregnskap med revisjonsinnberetning, og også i påvente av den utførlige melding om gjenreisningen som det er opplyst at departementet har under arbeid, antegnes Finmarkskontorets regnskap for så vidt angår den egentlige bygge- og gjenreisningsvirksomhet til observasjon.»

For så vidt forsyningskjøpene under krigen og etter frigjøringen angår, fremgår det av Riksrevisjonens antegninger at en del av disse innkjøp har vært lite hensiktsmessige og at staten ved de sistnevnte innkjøp er påført tildels betydelige tap.

Komitéen vil uttale, at årsaken til disse tap i vesentlig grad antas å skyldes manglende sakkundighet ved innkjøpskontorene. Det ligger da også i sakens natur og i de forhold hvorunder innkjøpene ble gjort at det ikke var praktisk mulig å anvende sakkundig hjelp i den grad de mangeartede innkjøp krevet. Antallet av det personell som sto til disposisjon var jo meget begrenset.

I enkelte av tilfellene synes dog denne forklaring ikke å være helt utfyldende. Komitéen innskrenker seg i så måte til å henvise til antegnelse hvorav fremgår bl. a. at:

1) smult som ble innkjøpt til margarin måtte selges til såpeindustrien med et tap på kr. 1 021 940,31.

2) at kontoen: «Såvarer fra Sverige» viser et underskudd på kr. 2 063 002,25. Herom bemerker Riksrevisjonen:

«Kontoen for såvarer fra Sverige, delvis levert før 8. mai 1945 ved Reliefcentralen gjelder såkorn og erter til kostpris kr. 5 167 086,02 med underskudd kr. 1 377 903,78

og engfrø til kostpris kr. 6 154 671,87 med underskudd kr. 685 098,47. Ifølge Statens Kornforretning (årsmelding 1946—47, side 31) ble bare en del av det mottatte såkornet, 3207 av 8714 tonn, solgt som såkorn, idet resten ble overført til møllevarer på grunn av for høyt vanninnhold, ukurante sorter og delvis for lav spireevne. Dette er formentlig den vesentligste årsaken til underskuddet.

3) et samlet innkjøp av potetpulver på kr. 1 239 882,62 ga et tap på kr. 1 029 784,01. Tapet på dette vareparti skyldes formentlig at det ikke forelå noen skriftlig kontrakt eller overhodet noe skriftlig om kjøpet og at kjøpet, som ble inngått i London i april 1945 (varene først skipet i august/oktober 1945), formentlig ikke «har vært meddelt departementet i Oslo på et tidspunkt hvor det var noen mulighet for en gunstigere løsning».

4) at manufakturvarer viser et samlet underskudd på kr. 5 233 364,32. Herom bemerker Riksrevisjonen:

«Kontraktene som sammenlagt viser underskudd kr. 5 233 364,32 gjelder så vidt skjønnes beredskapskjøp av varesorter som ellers ikke importeres; (jfr. også foran under pkt. B), innførselstollen, som utgjør kr. 2 769 787,91 av det nevnte beløp, synes derfor lite rimelig. De største postene (importverdi, toll, underskudd i hele kroner) utgjør:

	Ultepper:		
kr. 3 349 451	kr. 642 395	kr. 1 042 826	
	Frakker:		
kr. 4 488 306	kr. 1 608 656	kr. 3 720 938	
	Jakker:		
kr. 872 593	kr. 235 770	kr. 465 387	

Frakkene, i alt 60 000 stykker, ble oppsydd av ulltepper etter kontrakt av mars 1942 med et britisk firma. Etter importverdien (uten toll) ca. 4,4 mill. kroner blir det en stykkverdi på ca. 74 kroner. Frakkene ble imidlertid ikke vurdert høyere enn til ca. 40 kroner pr. stk. ved salget.»

5) at trelast og trevarer ga et samlet underskudd slik det fremgår av følgende sitat fra Riksrevisjonens antegnelser:

«Trelast og trevarer. De vesentlige underskuddsposter gjelder import fra Sverige (varekonto debet og tapet i kroner):

Trevirke for		
fiskefartøyer ..	kr. 2 473 339	kr. 1 136 435
Trelast	» 10 315 065	» 1 506 222

En del av skipsmaterialene skal ha vært av ukurante dimensjoner og ble etter lengere tid solgt til reduserte priser; det ble imidlertid også oppnådd betydelig prisreduksjon fra leverandørene.

Om senere prisutjevningsordning for importert trelast vises til statsregnskapets kap. 787, post D (hvor for øvrig utgiftene er forholdsviss større). I tallene foran er ikke medregnet trelast til kr. 3 476 929,98, som ble inn-

ført over Narvik i 1945—46, og som er regnskapsført ved Finmarkskontoret.

Vedkommende et restparti av antagelig ukurant amerikansk trelast (kr. 320 711,82) som ble solgt i U.S.A. er det bokførte tap kr. 109 520,72. Den leverte trelasten samt en del andre byggematerialer som ble importert over Kirkenes i mai/juni 1945, er oppgjort av Finmarkskontoret med kostprisen kr. 2 314 348,47. Det synes å ha vært en viss uklarhet med hensyn til ansvaret for disponeringen av disse byggematerialene. En viser for øvrig om innkjøpene i Amerika (mars/april 1945) med henblikk på 500-husplanen for Finmark (som det ikke ble noe av) til side 355 i bind II av departementets meldinger.»

6) at innkjøp av kjemikalier ga et samlet tap på kr. 145 443,08 bl. a. fordi det «ble innkjøpt 100 tonn av en vare som etter de senere opplysninger fortrinnsvis var beregnet på sitrusfrukttrær; det innenlandske årsbehov var 1 tonn til bruk i veksthus; og fordi et parti ormemiddel for sau på kr. 25 042,22 viste seg å være uten interesse for de formodede avtakere og måtte overlates Landbruksdepartementet vederlagsfritt.

7) at det er et tap på kr. 204 615,01 fordi varepartier ble «ødelagt under transport og lagring (brann) innenlands idet forsikring ikke var ordnet».

8) at et gulvfliskjøp ga et tap på kr. 146 358,42. Herom anfører Riksrevisjonen at «den slette behandling av kontraktene må såvidt skjønnes tilskrives en lite tilfredsstillende saksbehandling ved Londonkontoret».

Av lignende art som de ovennevnte tap er tapet vedkommende omsetningen av bølgeblikkplater på kr. 189 493,59 og reeksporten av havnekraner på kr. 424 672,53 i 1946—47.

Saksforholdet her fremgår av følgende utdrag av Riksrevisjonens antegnelser:

«Innkjøpene som ble foretatt ved Forsyningsdepartementets Londonkontor etter ordre fra departementet, ble foranlediget av Boligdirektoratet som hadde mottatt tilbud fra norske agenter for vedkommende firmaer. Partiene skrev seg visstnok fra britiske overskuddslagre fra krigstiden. Om fremgangsmåten ved statskjøpene i utlandet etter krigen vises for øvrig til antegnelsene under Forsyningstiltak (foran pkt. 1).

Iflg. besvarelser til antegnelser til spesialregnskapet ble tilbudet på bølgeblikkpartiet forelagt Handelskontoret for Finnmark og Nord-Troms som (telefonisk) meddelte ønsket om kjøp av partiet for Handelskontorets regning forutsatt at det ved inspeksjon viste seg å bestå av tilfredsstillende plater. Partiet ble inispisert av representanter fra et norsk importfirma som anbefalte kjøp; det samme firma ville senere ikke overta forhandlingen fordi platene var 4 ganger så tykke som vanlige plater og derfor tilsvarende dyrere. Handelskontoret fant også så vidt skjønnes hovedsaklig av samme grunn ikke å kunne ta

ansvaret for å sende partiet til Finnmark. Det kan ikke ses av dokumentene at noen av partene har festet seg ved den uvanlige plate-tykkelse før kjøpet ble foretatt, til tross for at agentens tilbud skulle være tilstrekkelig spesifisert hva dimensjonene angår. Partiet, ca. 550 tonn til kostverdi kr. 285 123,09 ble etter hvert omsatt i Sør-Norge for kr. 95 629,50.

Angående innkjøpet av de 5 havnekranene som skulle nyttes i ødelagte havneanlegg i Nord-Norge, er det opplyst at de ble inspisert av en ingeniør fra Oslo Havnevesen som fant dem brukbare med forholdsvis små forandring. Før kjøpet ble foretatt hadde Boligdirektoratet sendt tilbud til de krigsherjede steder men bare mottatt svar fra to eventuelt interesserte. Boligdirektoratet mente at departementet for å sikre seg kranene måtte stå som formell kjøper og forutsatte at vedkommende norske agenter skulle forestå den videre bearbeiding av de interesserte på vanlig måte (noen avtale herom ble det imidlertid ikke ordnet med). Etter at kranene i april 1947 var ankommet til Narvik, viste det seg at det ikke var mulig å bli av med dem på en rimelig måte. Det ble uten resultat sendt tilbud til samtlige havnestyrer i landet gjennom Havnedirektoratet. Årsaken synes å ha vært at kranene var for store og tunge for de fleste av havnene i Nord-Norge og at de i alminnelighet var blitt for dyre. Kranene som under lagring i Bjerkvik var blitt betydelig verdiforringet og som medregnet lagringskostninger ca. kr. 48 000,00, kostet staten kr. 828 097,08, ble i mars 1948 solgt til utlandet for kr. 403 424,55.»

Komiteén vil bemerke at den antar årsaken til dette tap skyldes manglende påpasselighet ved innkjøpene. En viser i den anledning til at den uvanlige platetykkelsen på bølgeplattene (4 ganger tykkere enn vanlig) fremgikk av agentenes spesifikasjon og derfor burde vært lagt merke til av de ansvarlige innkjøpsmyndigheter. For så vidt kranene angår dreier det seg om så kostbare gjenstander at man ikke burde gå til innkjøp av hele 5 kraner når en forhåndsspørsel hadde vist at der i vedkommende distrikter kun var interesse for 2 kraner.

Komiteén er merksam på at den vareknapphet som gjorde seg gjeldende på denne tid, kan være en unnskyldning for innkjøpene men mener likevel at det her burde vært vist større varsomhet.

Idet komitéén viser til Riksrevisjonens antegnelser rår den Odelstinget til å fatte slikt

vedtak:

Antegnelse til statsregnskapet for Forsynings- og Gjenreisningsdepartementet 1948—49, 1949—50 og 1950—51 desideres overensstemmende med Riksrevisjonens innstilling.

2. Fiskeridepartementet 1950/51.

Nemnda har gått gjennom Riksrevisjonens sine merknader og finn at Riksrevisjonen har ymse ting å peika på der det synest som departementet har gått noko langt i sine disposisjoner andsynes reglementet. Nemnda kan segja seg samnd i dette, men då det — med eit unnatak — er av mindre vesentlig art, er det ingen grunn til å streka meir under dette, men berre syne til Riksrevisjonen sine merknader.

Det nemnde unnatak gjeld fiskeriattasjестillingen i Washington.

Her finn nemnda grunn til å ta inn Riksrevisjonens merknader — departementets utgreiding og svaret i Innst. frå Riksrevisjonen:

«I sin tilråding til budsjett for 1950—51 (St. prp. nr. 1 — 1950) opplyste Utenriksdepartementet at det etter nøye overveielse hadde funnet å burde foreslå sløyfet bl. a. fiskeriattasjестillingen i Washington.

Denne stilling kunne nedlegges allerede 16. desember 1950 idet innehaveren da skulle fratre. Utenriksdepartementet foreslo derfor bare oppført bevilgning til dekning av utgiftene ved stillingen for tiden fram til nevnte dag, et forslag som ble bifalt av samtlige instanser under den senere budsjettbehandling.

Etter bestemmelse av Fiskeridepartementet fortsatte imidlertid innehaveren i stillingen etter at den fastsatte beskikkelsestid var utløpet. Utgiftene ble dekket av bevilgningen under kap. 600 post 1. Mens fiskeriattacheen før hadde vært lønnet i klasse 13, ble han fra og med nevnte dag lønnet som tjenestemann i klasse 17.

1) Da Utenriksdepartementet foreslo lønn for fiskeriattasjестillingen i Washington bevilget bare for en del av terminen 1950—51, var det med den begrunnelse at stillingen burde nedlegges, og Stortinget ga forslaget sin tilslutning uten å tilkjennegi noen annen begrunnelse. En kan da vanskelig skjønne at det var adgang til å opprettholde stillingen etter at det ikke lenger var bevilgning til denne på Utenriksdepartementets budsjett.

En ber om nærmere forklaring.

Fiskeridepartementet har avgitt følgende svar:

«Fiskeridepartementet har forelagt saken for Fiskeridirektoratet som i brev av 26. november 1953 til Fiskeridepartementet har anført:

a. 1) Angående spørsmålet om opprettholdelse av stillingen som fiskeriutsending i Washington vises til St. prp. nr. 1 (1951) vedkommende saltvannsfiskerienes budsjett for terminen 1951—52, side 38, hvor Fiskeridepartementet har uttalt:

«I tilslutning til det Fiskeridirektøren har anført om fiskeriutsendingene i Hamburg og Newcastle skal en få opplyse at en har fått en vesentlig merutgift som følge av at stillingen som fiskeriutsending i Washington ikke lenger belastes Utenriksdepartementets budsjett. Det er fortsatt nødvendig å ha en utsending i Washington for å sikre og utbygge dette viktige marked for norske fiskeprodukter.»

Fiskeridepartementet skal i tilslutning til det som er anført av Fiskeridirektøren bemerke:

«Utover det som er anført i Fiskeridirektørens brev viser en til hva som er uttalt av Stortingets Sjøfarts- og Fiskerikomité i budsjettinnstillingen for 1951 side 13.»

Riksrevisjonen bemerker:

En kan ikke se at uttalelsene i Fiskeridepartementets og Sjøfarts- og fiskerikomitéens tilrådinger til budsjett for saltvannsfiskeriene for terminen 1951—52 gir noen opplysning av betydning for bedømmelsen av spørsmålet om Fiskeridepartementet var berettiget til å opprettholde ovennevnte attasjestilling i terminen 1950—51.

Etter de opplysninger som er gitt i budsjettmaterialet for terminen 1950—51 antar en at stillingen skulle være nedlagt da innehaverens beskikkelsestid utløp høsten 1950, idet en forstår Stortingets tilslutning til det bevilgningsforslag som var avgitt ut fra forutsetningen om at stillingen skulle nedlegges også innebar en tilkjennegivelse av at dette skulle etterkommes.

Riksrevisjonen går ut fra at Fiskeridepartementet heretter ikke vil bruke statsmidler til opprettholdelse av stillinger i strid med forutsetninger som er kommet til uttrykk gjennom vedtak som Stortinget har fattet.

En innstiller her:

«Kan passere.»

2) I brev av 6. desember 1951 opplyste Fiskeridepartementet at forannevnte attaché var permittert fra sin stilling som byråsjef i Fiskeridepartementet under sin beskikkelse i attachestillingen, og at departementet derfor fant det naturlig å la ham lønne som byråsjef etter klasse 17 fra det tidspunkt da han igjen ble lønnet av Fiskeridepartementet etter at bevilgningen til attachestillingen var sløffet på Utenriksdepartementets budsjett.

Riksrevisjonen finner å burde peke på at et hvert spørsmål om henføring av stillinger til lønnsklasser må forelegges for Finansdepartementet. Den omstendighet at en stilling midlertidig innehas av en tjenestemann som er permitert fra en stilling i høyere lønnsklasse, gir ikke vedkommende fagdepartement noen adgang til å lønne innehaveren som om

han fortsatt gjorde tjeneste i den høyere stilling.

Fiskeridepartementet har avgitt følgende svar:

«Fiskeridepartementet har forelagt saken for Fiskeridirektoratet som i brev av 26. november 1953 til Fiskeridepartementet har anført:

«a. 2) Angående avlønningen av tidligere fiskeriattaché Oppedal tillater man seg å vise til Fiskeridepartementets påtegningsskriv til Finansdepartementet av 10. september 1952, jnr. 894/52 A.»

Fiskeridepartementet skal i tilslutning til det som er anført av Fiskeridirektøren bemerke:

Fiskeridepartementet har intet å bemerke ut over det som er anført i brev til Riksrevisjonen av 10. september 1952, hvor det bl. a. heter:

«Fiskeridepartementet anså det nødvendig at fiskeriattaché Oppedal fortsatte i sin stilling ut over den tid da fiskeriattachestillingen var lønnet av Utenriksdepartementet, og tok spørsmålet herom opp med fiskeriattachéen. I samme forbindelse var det også foreslått å utvide attachéens distrikt til også å omfatte Canada. Fiskeriattaché Oppedal var villig til på visse nærmere betingelser å fortsette i stillingen og samtykke i at hans område for fremtiden også skulle omfatte Canada. I sitt brev av 6. april 1950 uttaler fiskeriattachéen blant annet:

«Fiskeriattachestillingen er i gjeldende regulativ ført opp under lønnsklasse 13, mens byråsjef er ført opp under lønnsklasse 17. Før det gjeldende lønnsregulativ trådte i kraft sto, så vidt jeg erindrer, de to stillinger likt. Endringen skjedde etter jeg ble beskikket, men før jeg tiltrådte. Allerede den gang overveiet jeg å anmode om fortsatt å bli lønnet etter regulativets lønnsklasse 17 eller som spesialråd, men unnlot dette vesentlig fordi det bare dreiet seg om en toårsperiode. Det ville sannsynligvis også som følge av vanlig praksis vært vanskelig å oppnå en slik ordning da jeg samtidig ble overført til et annet departement. Da tidsrommet nå forlenges med to år, og jeg dessuten igjen blir lønnet av Fiskeridepartementet, kommer spørsmålet i en annen stilling for så vidt. Dessuten blir det en vesentlig utvidelse av arbeidsområdet, hvilket også skulle tilsi at stillingen i Washington ble bedre avlønnet enn andre lignende stillinger. Det tilføyes at lønn som spesialråd ikke behøver, kanskje heller ikke bør medføre noen endring i tittel.

Under henvisning til foranstående tillater jeg meg å anmode det ærede departement om fra 16. september 1950 å bli avlønnet som spesialråd.»

Fiskeridepartementet fant etter omstendighetene å kunne gi fiskeriattaché Oppedal lønn som spesialråd, idet en særlig la vekt på de forutsetninger han gjennom sin ledelse av departementets eksportsaker i etterkrigsårene hadde skaffet seg og som gjorde ham meget godt skikket til å virke som fiskeriutsending i den viktige stilling i Washington.»

Riksrevisjonen viser til det som er sagt i antegnelsen om at et hvert spørsmål om henføring av stillinger til lønnskasser må forelegges for Finansdepartementet.»

N e m n d a kan vera samnd med Fiskeridepartementet i at «det er fortsatt nødvendig å ha en utsending i Washington for å sikre og utbygge dette viktige marked for norske fiskeprodukter», men det måtte i tilfelle vore ordna i samsvar med lovlege vedtak. N e m n d a må difor vera samnd med Riksrevisjonen når den seier: «En kan da vanskelig skjønne at det var adgang til å opprettholde stillingen etter at det ikke lenger var bevilgning til denne på Utenriksdepartementets budsjett.» Og i svaret til Fiskeridepartementet seier Riksrevisjonen vidare:

«Riksrevisjonen går ut fra at Fiskeridepartementet heretter ikke vil bruke statsmidler til opprettholdelse av stillinger i strid med forutsetninger som er kommet til uttrykk gjennom vedtak som Stortinget har fattet.»

Fiskeriattasjeens lønsauke frå kl. 13 til kl. 17 burde og vore i samråd med Finansdepartementet og n e m n d a vil streka under Riksrevisjonen si merknad «at et hvert spørsmål om henføring av stillinger til lønnskasser må forelegges for Finansdepartementet».

Meddi n e m n d a visar til ovanstående og Riksrevisjonen sine merknader til statsrekneskapen vedkomande Fiskeridepartementet 1950—51, rår ein Odelstinget til å gjera slikt

v e d t a k :

Merknader til statsrekneskapen for 1950—51, administrasjonsgreiner under Fiskeridepartementet, vert å desidera i samsvar med tilråding frå Riksrevisjonen.

3. Fiskeridepartementet 1951/52.

P u n k t 1. Statens Kjøleanlegg og Fryserianlegg, Alesund.

N e m n d a er vorte kjend med at det har vore reist noko kritikk kring Statens Kjøle- og Fryserianlegg, Alesund. Mellom anna har der vore reist kritikk over at det ikkje er noko styre for dette anlegget. Direktøren står her direkte under Fiskeridepartementet. N e m n d a meiner difor at departementet bør vege på å nemne opp styre for denne verksemda på same måte som det er gjort for ymse andre liknande statsverksemder, som t.d. Statens Fryseri, Melbu.

Utanom dette har n e m n d a ikkje noko å merka, og vil rå Odelstinget til å gjera slikt

v e d t a k :

Merknadene til Statsrekneskapen for 1951—52, administrasjonsgreiner under Fiskeridepartementet vert å desidera i samsvar med tilråding frå Riksrevisjonen.

4. Kommunal- og arbeidsdepartementet 1951/52.

Merknadene er dagsett 8. oktober 1954.

N e m n d a viser til dokumentene og rår Odelstinget til å gjera slikt

v e d t a k :

Merknadene til statsrekneskapene for 1951—52, administrasjonsgreiner under Kommunal- og arbeidsdepartementet, vert å desidera i samsvar med tilråding frå Riksrevisjonen.

5. Finans- og Tolldepartementet.

Antegnelsene er utferdiget 12. mai 1953 og svar avgitt 24. oktober 1953.

K o m i t é e n viser til dokumentene og rår Odelstinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

Antegningene til statsregnskapet for 1951—52, administrasjonsgreiner under Finans- og Tolldepartementet desideres i samsvar med Riksrevisjonens innstilling.

6. Samferdselsdepartementet.

Antegnelsene til statsregnskapet for 1951—52 er utferdiget 20. mai 1954, svar avgitt 4. august 1954 og vedtegingene 14. september 1954.

K o m i t é e n viser til dokumentene og rår Odelstinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

Antegnelsene til statsregnskapet for 1951—52, administrasjonsgreiner under Samferdselsdepartementet, blir å desidere i samsvar med Riksrevisjonens innstilling.

7. Sosialdepartementet.

Antegnelsene er utferdiget 23. april 1954, og svar avgitt 20. juli 1954.

K o m i t é e n viser til dokumentene og rår Odelstinget til å fatte følgende

v e d t a k :

Antegnelsene til statsregnskapet for 1951—52, administrasjonsgreiner under Sosialdepartementet, blir å desidere i samsvar med Riksrevisjonens innstilling.

8. Handelsdepartementet 1952/53.

Merknader og vedteikningar er dagsett 8. oktober 1954.

Nemnda syner til dokumenta i saka, og rår Odelstinget til å gjera slikt

vedtak:

Merknader til statsrekneskapen 1952—53, administrasjonsgreiner under Handelsdepartementet, vert å desidera i samsvar med Riksrevisjonen si innstilling.

9. De sevile Embetsgårdsfond, 1952/53.

Merknadene med framleg til desisjon er underskrivne den 8. oktober 1954.

Nemnda viser til dokumenta og rår Odelstinget til å gjera slikt

vedtak:

Merknadene til statsrekneskapen for 1952—53, De sevile embetsgårdsfond vert å desidera i samsvar med tilråding frå Riksrevisjonen.

Oslo i protokollkomitéen den 24. februar 1955.

Peter Kjeldseth Moe,
formann.

Ole Bergesen,
ordf. for 1.

Endre Vestvik,
ordf. for 2, 3 og 4,

Johan Karlsen,
ordf. for 5.

Inge E. Bartnes,
ordf. for 6.

Per Mellesmo,
ordf. for 7.

Olav Hordvik,
ordf. for 8.

Knut J. Vik,
ordf. for 9 og skrivar.